

ÞAÐ mun sameiginlegt skólanemendum allra þjóða, að stundum hrekkur ýmislegt skemmtilegt og skrítið út úr þeim, þegar kunnáttan eða skilningurinn bregzt. Hér fara á eftir nokkur dæmi um slíkt:

Darwin sagði að mennirnir væru apar.

Íbúar Egyptalands hins forna voru kallaðir múmfur.

Í brezka heimsveldinu sezt aldrei sól, af því að það liggur í austri, en sólin sezt í vestri.

Í Bombay er loftlagið svo slæmt, að íbúarnir verða að búa annars staðar.

Gaukurinn er fugl, sem verpir eggjum annarra fugla í hreiðrið sitt og öfugt.

Klukkan í New York er seinni en í Englandi, af því að Amerika fannst löngu síðar.

Til þess að mjólk súrni ekki, er bezt að geyma hana í kúnni.

Allar skepnur eru ófullkomnar. Aðeins maðurinn er fullkomin skepna.

Búdda er mest dýrkaður í Búdda-Pest.

Mandólin er hátt settur embættismaður í Kína.

De mortuis nil nisi bonum þýðir: sá dauði er ekkert nema bein.

Hinrik 8. fjölgaði Englendingum af eigin rammleik um 40 þúsund.

Elisabet mikla var góð og vitur drottning og giftist heldur aldrei.

Munurinn á konungi og forseta er sá, að konungurinn er sonur föður síns, en það er forsetinn ekki.

vegna þess, að ég bæði sá það og fann, að því þótti mikil eftirsjá í okkur. — Ég held, að vitavarðastarfið sé alls ekki metið að verðleikum, hvorki hvað aðbúnað snertir eða launakjör. Ég óttast það, að erfiðlega muni ganga innan tíðar að fá menn til þess að taka þessi einverustörf að sér. En nú eru vitaverðir búnir að stofna með sér stéttarfélag og fer þá vonandi úr að rætast.

HEILSUBILADUR — Í LAND

ÉG missti heilsuna meðan ég var á Hermóði. Við vorum út af Horni og biðum eftir því að við kæmumst inn að vitanum. Áður höfðum við verið við Látrabjargsvitann og skipað þar upp kolum, matvörum og ýmsum vistum og hafði ég staðið í þrotlausu erfiði lengi. Ég hafði verið í eldhúsinu til þess að fá mér eitthvað í svanginn, en síðan farið upp á brú. Meira vissi ég ekki fyr en ég vaknaði við það, að félagar mínir voru að stumra yfir mér þar sem ég lá á gólfinu.

Ég fór nú í land og leitaði læknis. Hann sagði að rétt væri fyrir mig að vera í landi um tíma og

hvila mig og það gerði ég. Síðan fór ég aftur á Hermóð og var þar um sinn, en var oft stýrimaður á varðskipum á milli.

En enn var ég lasinn og svo kom að því að í ráði var að byggja nýtt vitaskip og ætlaði ég á það. En ekki varð úr.

Mig dreymdi draum, sem hafði áhrif á mig.

Mig dreymdi, að maður kæmi til mín og sagði, að Guðni Thorlacius skipstjóri væri farinn út til að sækja skipið.

„Ætlar þú ekki á nýja Hermóð, Guðjón?“

Ég þóttist svara því játandi.

Hann tók þá skipstjórastól og mátaði hana á mér en sagði svo:

„Hún passar þér alveg ágætlega“.

„Já, ég ætla einmitt að taka hana“.

En í sama bili heyrðist mér öskrað á mig í aðvörunartón:

„Kærðu þig ekki um hana“.

Og ég fór ekki. Hermóður fórst.

Og síðan eru engar fregnir af sjómennsku minni. Sjómennskusaga mín í um þrjátíu ár var ekki viðburðarík, en ég stundaði sjóinn eins og ég gat bezt og kunni bezt

og hlífði mér ekki í neinu. Ég missti heilsuna, og hvað er að segja við því. Og þegar ég var aftur kominn á skrið, fór ég að leita mér að annarri vinnu og þá vitanlega á landi. Ég réðst til Raf-tækjaverksmiðjunnar í Hafnarfirði. Var settur þar í dálitinn klefa og fenginn blýantur í hendur. Ég átti að hafa reiður á þeim vörum, sem látnar voru úr verk-smiðjunni og koma í hana. Og þessa atvinnu stundaði ég til ársins 1953, að ég veiktist enn og varð að fara í sjúkrahús — og ég átti ekki afturkvæmt í Rafha vegna veikindanna. Menn segja, að enn sé ég reffilegur á velli, en ég veit betur. Ég er farinn að bogna innvortis, þó að ég reyni að vera mannalegur á almannafæri.

Mig dreymir enn drauma, og enn veit ég ýmislegt áður en það gerist, en heldur er þetta líka tekið að dofna. — Draumahæfileiki minn var mér guðs gjöf. Hann var staðreynd fyrir mér og hefur haft mikil áhrif á líf mitt.

Ég var lengi einfari í lífinu. Ég var orðinn rúmlega fertugur þegar ég kvæntist. Konan mín er Friðrika Sveinsdóttir. Síðan ég kvæntist henni hef ég ekki verið einfari.